

Arrest

nr. 194 597 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. DIRKX en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Tadzjiek van etnische origine te zijn. U bent het sjiiitische geloof aanhangig. U kwam aan in België op 21 april 2014, samen met uw vader (O.V. 7.875.981), waarop u als minderjarige werd ingeschreven in het dossier van uw vader. Uw vader diende op 24 april 2014 een eerste asielaanvraag in en verklaarde afkomstig te zijn uit het dorp Honi Saidan, gelegen in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Hij stelde voorts dat uw zus in de winter van 2014 met behulp van de lokale imam ontvoerd werd door de taliban, die haar gedwongen wilden uithuwelijken aan een talibancommandant. Ze wilden u ook bij hen inlijven en uw andere zus ontvoeren. Anderhalve maand na de ontvoering van uw zus, verliet u samen met uw vader het land. Op 1 oktober 2014 werd in het kader van de eerste asielaanvraag van uw vader een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn herkomst uit het district Baraki Barak van de

provincie Logar. Bijgevolg werd zijn vluchtrelaas evenmin geloofwaardig geacht. Inzake de tweede asielaanvraag van uw vader werd op 1 april 2015 eveneens een weigeringsbeslissing genomen omwille van dezelfde redenen. Beide beslissingen en beoordelingen werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Op 1 december 2016 besliste het CGVS om de derde asielaanvraag van uw vader niet in overweging te nemen. Hij ging hier tegen niet in beroep.

U vroeg op 28 juni 2016 zelf asiel aan als minderjarige. U steunt zich hierbij integraal op de verklaringen die door uw vader werden afgelegd en houdt vol afkomstig te zijn uit het district Baraki Barak in de provincie Logar.

Ter staving van uw verklaringen legt u de taskara van uw vader voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 1-2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd er vastgesteld dat u uw verklaringen integraal steunt op de motieven die door uw vader werden aangehaald. Inzake diens drie asielaanvragen werd door het CGVS telkens een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht zijn herkomst uit het district Baraki Barak in de provincie Logar.

U verklaart dat u voor uw komst naar België uw hele leven ononderbroken samen met uw vader en de rest van uw familie in het dorp Honi Saidan heeft gewoond. Verder verwijst u louter naar het vluchtrelaas van uw vader en u haalt geen persoonlijke asielmotieven aan (CGVS, p. 4 en 5). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat uw vader reeds driemaal een weigeringsbeslissing kreeg omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn herkomst uit Baraki Barak, repliceert u dat uw vader mentaal niet gezond is en dat hij daarom misschien verkeerde dingen zei tijdens zijn interviews (CGVS, p. 5). Dit is echter een louter blote bewering waar van u geen (begin van) bewijs voorlegt.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baraki Barak gelegen in de provincie Logar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Baraki Barak heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden

in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor dd. 10 januari 2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 5-6). Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen (CGVS, p. 5-6).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De door u voorgelegde taskara van uw vader kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich in hoofddorde op de schending van het "VERDRAG VAN GENEVE".

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"A. Verzoeker is een vluchteling

Verweerster heeft op geen enkele wijze de vluchtelingenstatus van verzoeker onderzocht maar besluit dd. 31/01/2017.

"Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is"

Verzoeker is geboren te Honi Saidan, in de Afgaanse provincie Logar en heeft daar verbleven tot zijn vlucht naar België.

Om zijn feitelijke afkomst te kunnen staven met documenten maakte verzoeker zijn tazkara over, het enige bewijs dat hij kon produceren om zijn afkomst te staven. Verzoeker hecht echter geen enkel geloof aan de echtheid van Afgaanse documenten in het algemeen, en wijst hiermee het enige bewijs dat verzoeker rechtsgeldig kan voorleggen zonder meer af.

Verzoeker werd niet uitgebreid bevraagd omtrent zijn feitelijke herkomst uit Honi Saidan. De protection officer (hierna PO) heeft verzoeker niet gevraagd om zijn dorp te beschrijven, te lokaliseren etc. Er werden geen vragen gesteld om te polsen naar de kennis van verzoeker over de toestand in Afghanistan in het algemeen of zijn dorp in het bijzonder.

De PO verwees telkens naar het gebrek aan geloof van de feitelijke herkomst van de vader van verzoeker, zonder verzoeker de kans te geven zelf over zijn feitelijke herkomst te vertellen.

Zowel verzoeker als zijn vader blijven vasthouden aan hun feitelijke herkomst uit Honi Saidan. Dit ondanks de suggesties van verweerster dat verzoeker zijn verhaal zou moeten wijzigen omdat het niet geloofwaardig werd geacht. Verzoeker kan niet anders dan volharden, aangezien dit de waarheid is.

Verzoeker heeft weldegelijk recht op de vluchtelingenstatus, zoals vastgesteld in de conventie van Genève die het begrip vluchteling definieert op basis van vier elementen:

1. Verzoeker bevindt zich buiten zijn land van herkomst.

Dit is duidelijk. Verzoeker bevindt zich al bijna drie jaar in België. Hij gaat naar de middelbare school te Kortrijk en volgt de opleiding elektriciteit in het vierde middelbaar.

2. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoeker vreest voor vervolging door de Taliban. Meer bepaald vreest hij ontvoerd te worden en gedwongen te worden mee te strijden in de jihad. De Taliban verplichten de mannen/jongens hiertoe vanaf een zekere leeftijd waarop zij de jongens als 'volwassen' beschouwen.

Verzoeker heeft drie à vier oudere schoolvrienden uit zijn dorp weten 'verdwijnen' nadat ze meegenomen werden door de Taliban.

Het hele gezin van verzoeker stond overigens onder vrees voor vervolging door de Taliban. De oudste zus van verzoeker (W.) werd daadwerkelijk uit het ouderlijke huis te Honi Saidan ontvoerd door Taliban om te worden uitgehuwelijkt. De Taliban had aangekondigd ook de tweede zus (L.) te ontvoeren. Er werd bedreigd de oudste broer van het gezin (verzoeker) mee te nemen om mee te strijden in de Jihad. Verzoeker had de leeftijd bereikt waarop de Taliban jongens 'volwassen' genoeg acht om mee te strijden in de Jihad.

Het hele gezin ontvluchtte daarom het dorp Honi Saidan richting Pakistan. Ze zouden een tussenstop maken bij A. (een goede vriend van de vader) in Khost. Echter, onderweg werd het gezin uit elkaar gehaald door gewapende mannen. Verzoeker weet niet of het legitieme politie of een bende was. Verzoeker en zijn vader werden een nacht vastgehouden, de moeder, jongere broers (M. en U.) en zus (L.) moesten doorrijden. Sindsdien was het gezin alle contact met elkaar kwijt.

Verzoeker en zijn vader bleven een aantal weken wachten in Khost bij A. op de rest van het gezin, doch zij bleven spoorloos en het was te gevaarlijk voor verzoeker en zijn vader om in Khost te blijven. Verzoeker en zijn vader trokken bijgevolg door naar Pakistan om via een mensensmokkelaar in België te belanden.

Bij het Rode Kruis werd een opsporingsbevel uitgevoerd om de moeder en de rest van het gezin op te sporen (STUK 2). Het is echter een toevallige ontmoeting in een treinstation te Antwerpen van verzoeker en zijn vader met een dorpsgenoot uit Honi Saidan genaamd D., dat hen na drie jaren terug bij de moeder en de rest van het gezin heeft geleid.

D. had namelijk het gsmnummer van de vader van verzoeker doorgestuurd naar zijn ouders in Honi Saidan, die het op hun beurt doorgaven aan de ouders van A. (voormalige burens van het gezin W. te Honi Saidan), die het op hun beurt doorgaven aan A. zelf die in Khost woont.

In december 2016 kreeg de vader van verzoeker plots telefoon uit Afghanistan van de moeder van verzoeker. Blijkt dat de moeder zich ondertussen ondergedoken bevindt in Khost bij A., met de jongere broers van verzoeker. De tweede zus van verzoeker (L.) werd inmiddels in Khost ontvoerd door Taliban om te worden uitgehuwelijkt...

De moeder van verzoeker heeft verzoeker aan de telefoon op het hart gedrukt niet terug te komen. De Taliban heeft tegen de moeder gezegd, dat als haar man en zoon terugkomen (uit België), ze gestraft zullen worden omdat ze iets 'verkeerd' hebben gedaan. De Taliban staan niet toe dat Afghanen die naar een 'ongelovig land' zijn gegaan, terugkeren. De Taliban zullen verzoeker vinden en vermoorden.

Verzoeker heeft meermaals gehoord dat Afghanen die terugkeren uit een 'ongelovig land', opgepakt en vermoord werden door Taliban.

De Taliban zullen hoe dan ook te weten komen dat verzoeker naar België, een 'ongelovig land', is gevlucht om te ontsnappen aan de Jihad. Bepaalde Afghanen uit de omgeving van verzoeker zoals burens, kennissen etc. zullen dit namelijk 'klikken' aan de Taliban. Dit om geld te verdienen of in ruil voor andere gunsten van de Taliban, zoals om hun eigen veiligheid te garanderen. Indien zij de Taliban een gunst doen door een 'afvallige' aan te geven, zal de Taliban hen op een ander moment beschermen.

In het onwaarschijnlijke geval dat de Taliban niet te weten komt dat verzoeker is teruggekeerd van een ongelovig land, vreest verzoeker nog altijd ontvoerd en gedwongen te worden om te strijden in de Jihad.

De vrees van verzoeker, om de verschillende redenen, is gegrond en redelijk, d.w.z. dat ze kan worden verklaard door een aantal objectieve gegevens: de algemene toestand in Afghanistan, de specifieke toestand van zijn regio, de opkomst van DAESH, het lot van zijn familieleden.

3. Verzoeker kan de bescherming van zijn land niet inroepen

Verzoeker vertelt dat zijn dorp Honi Saidan soms werd beschermd door regeringssoldaten. De Taliban viel echter geregeld aan, en dan waren er gevechten tot één van de twee groepen uitgeschakeld werd.

Hoewel het dorp overdag (beperkt) werd beschermd door soldaten, was het 's nachts in elk geval het speelterrein van Taliban.

Het is algemeen geweten dat de Afghaanse autoriteiten geen bescherming kunnen bieden aan hun inwoners. De Taliban en DAESH hebben er vrij spel. Het is aldus volledig uitgesloten dat verzoeker bescherming zou kunnen genieten in zijn land van herkomst.

Conclusie in hoofdde: Verweerster heeft ten onrechte een weigeringsbeslissing gegeven. Verzoeker voldoet aan alle criteria om als vluchteling te worden erkend. De Raad wordt verzocht de weigeringsbeslissing te hervormen en aan verzoeker asiel te verlenen."

2.1.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel vraagt verzoeker in ondergeschikte orde de toekenning van subsidiaire bescherming.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

"De beschermingsstatus wordt toegekend indien er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

Verweerster heeft geen enkele analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd van het land van waar verzoeker afkomstig is en beperkt zich tot een algemene betwisting over de afkomstregio van de vader verzoeker.

Verzoeker is wel degelijk uit de Logar Provincie in Afghanistan afkomstig en had dit kunnen aantonen moest verweerster hier iets over gevraagd hebben. Verweerster past ten onrechte de uitspraken van de vader toe op verzoeker. Verzoeker heeft een eigen procedure en had individueel moeten worden ondervraagd over zijn feitelijke herkomst.

Hoewel verweerster (ten onrechte en onrechtstreeks via de vader) geen geloof hecht aan de feitelijke afkomst van verzoeker uit Honi Saidan, betwist zij niet dat verzoeker uit Afghanistan afkomstig is.

Zoals iedereen weet is de veiligheidssituatie in Afghanistan uiterst problematisch, ook na de terugtrekking van het gros van de NAVO/ISAF troepen begin dit jaar. Het land gaat momenteel door een belangrijke politieke, economische en veiligheidstransitie. Er zijn geen veilige provincies meer. Er vinden vooral gevechten en aanvallen plaats in de provincies van het zuiden, het oosten en het centrum maar ook van het noorden en, sinds kort, van het westen van het land.¹ Overal dus.

Verzoeker komt in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar Afghanistan terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (art. 48/4, § 2, c) Vw.).

Gelet op het feit dat de Taliban en DAESH opereren in heel Afghanistan en de Logar regio, wordt het land en de regio van verzoeker continu geteisterd door willekeurig geweld en gewapende conflicten. Het staat vast dat verzoeker persoonlijk een risico op ernstige schade loopt bij terugkeer naar Afghanistan en naar zijn regio dat een broeiuist van gewapend conflict is. De situatie van terreur in zijn regio is ondertussen alleen maar toegenomen, nu DAESH er sterker wordt. Conclusie in ondergeschikte orde: indien verzoeker als vluchteling geweigerd wordt, verzoekt verzoeker de Raad hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen."

2.1.1.3. In wat zich aandient als een derde middel beroept verzoeker zich in uiterst ondergeschikte orde op de schending van de motiveringsplicht en van het "beginnel van individuele behandeling en onpartijdigheid", wijst hij erop dat geen grondig interview plaatsvond en vraagt hij de vernietiging van de bestreden beslissing.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt

"In uiterst ondergeschikte orde vordert verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

A. Schending van de motiveringsplicht

De beslissingen van het CGVS moeten worden gemotiveerd "met vermelding van de omstandigheden van de zaak" (art. 57/6 voorlaatste lid Vw.), dit om stereotype motiveringen te vermijden. De bestreden beslissing dd. 31/01/2017 staat echter bol van stereotype motiveringen.

De enige, specifiek op verzoeker van toepassing zijnde motivering, is te ontwaren in drie paragrafen:

In casu werd er vastgesteld dat u uw verklaringen integraal steunt op de motieven die door uw vader werden aangehaald. Inzake diens drie asielaanvragen werd door het CGVS telkens een weigeringsbeslissing genomen omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn herkomst uit het district Baraki Barak in de provincie Logar. (p. 2, § 2 bestreden beslissing).

U verklaart dat u voor uw komst naar België uw hele leven ononderbroken samen met uw vader en de rest van uw familie in het dorp Honi Saidan heeft gewoond. Verder verwijst u louter naar het vluchtrelaas van uw vader en u haalt geen persoonlijke asielmotieven aan (CGVS p. 4 en 5). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat uw vader reeds driemaal een weigeringsbeslissing kreeg omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn herkomst uit Baraki Barak, repliceert u dat uw vader mentaal niet gezond is en dat hij daarom misschien verkeerde dingen zei tijdens zijn interview (CGVS p. 5). Dit is echter een louter bewering waarvan u geen (begin) van bewijs voorlegt. (p. 2, § 3).

U werd tijdens het gehoor dd. 10 januari 2017 uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. Echter, u heeft ervoor gekozen vast te houden aan uw initiële verklaringen. (p. 2, § 7)

Deze motivering vormt een schending van de motiveringsplicht omwille van volgende redenen:

1. Verweerster beperkt zich tot verwijzing naar de motieven van de weigeringsbeslissing van de vader, zonder dat deze uitdrukkelijk aan verzoeker werden meegedeeld. Verzoeker was nooit aanwezig tijdens de interviews van de vader en heeft ook de weigeringsbeslissingen, verzonden ter attentie van zijn vader, nooit in handen gehad.

Wanneer een beslissing slechts wordt gemotiveerd door de verwijzing naar de motieven van een andere beslissing die niet aan de asielzoeker werd meegedeeld, schendt de CGVS de motiveringsplicht. Dit is onder andere zo indien de beslissing enkel verwijst naar de motieven die hebben geleid tot de weigering van de broer van de asielzoeker, alsook indien de beslissing enkel verwijst naar de motieven die hebben geleid tot de weigering van de man, maar niet antwoordt op de gegevens die de broer/vrouw aanbracht om aan te tonen dat zij op eigen gronden vluchteling is.

In de mate dat de bestreden beslissing exclusief gemotiveerd wordt door verwijzing naar de weigeringsbeslissing van de vader van verzoeker, en deze beslissingen niet ter kennis werden gebracht aan verzoeker, kan de Raad niet anders vaststellen dan dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is, in flagrante schending van art. 57/6, tweede alinea Vw. en artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Ook tijdens het interview heeft de PO nagelaten verzoeker te confronteren met onjuistheden in het asielrelaas van zijn vader, die verzoeker desgevallend had kunnen corrigeren.

Verzoeker bevindt zich in onwetendheid over de gronden die tot zijn weigering hebben geleid en misloopt daardoor de mogelijkheid om in huidig verzoekschrift alle elementen aan te halen ter staving van zijn beroep.

De Raad zal dus vaststellen dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, die door de Raad niet kan worden hersteld. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

2. De genomen beslissing moet steunen op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. De bestreden beslissing is echter inhoudelijk of materieel niet deugdelijk gemotiveerd. Verweerster verwijst naar zaken die niet stroken met hetgeen verzoeker gezegd heeft.

Verweerster beweert: "Verder verwijst u louter naar het vluchtrelaas van uw vader en u haalt geen persoonlijke asielmotieven aan (CGVS p. 4 en 5)." (p. 2, § 3).

Leest men het gehoorverslag (STUK 3) er op na op p. 4 en 5 dan ziet men dat (i) verzoeker niet eens over zijn vluchtrelaas werd ondervraagd en (ii) verzoeker weldegelijk een persoonlijk asielmotief aanhaalde:

- Verzoeker vertelde: "Het is niet eerlijk als mijn vader fouten heeft gemaakt. Hij heeft zijn leven, ik heb het mijne. Ik kan het bewijzen." (CGVS p. 5). Verzoeker distantieert zich dus duidelijk van de procedure van zijn vader.

- Verzoeker vertelde: "Ik verliet Afghanistan vanwege de Taliban"; "Ze wilden me meenemen om zelfmoordaanslagen te doen, in de Jihad" (CGVS p. 5). Dit motief werd niet door de vader van verzoeker aangehaald.

- Verzoeker vertelde bovendien: "In ons dorp is er geen veiligheid. Dat is één ding. Twee ding, (...) we hebben nu contact met mijn moeder. De taliban vertelden mijn moeder dat als ik en mijn vader naar Afghanistan terugkwamen, ze ons zouden vermoorden.". Dit motief werd ook niet door de vader van verzoeker aangehaald. Tijdens de procedures van de vader was immers nog geen eerste contact gemaakt met de moeder van verzoeker. Het contact met de moeder is een nieuw en recent feit, waar de PO overigens totaal niet op in is gegaan.

De redenering van verweerster steunt niet op redenen die in feite bestaan en in rechte aanvaardbaar zijn. Verweerster beroept zich op iets dat verzoeker nooit gezegd heeft en negeert iets dat zij wél aangehaald heeft. Verweerster is bij haar beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens zoals tijdens het interview aangegeven en ook zo genoteerd in het gehoorverslag. Verweerster heeft de feiten niet correct beoordeeld en is dus in onredelijkheid tot haar besluit gekomen.

De Raad zal vaststellen dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft, die door de Raad niet kan worden hersteld. Bijgevolg dient de betreden beslissing te worden vernietigd.

B. Schending van het beginsel van individuele behandeling en onpartijdigheid

Het CGVS stelt voorop dat: "De behandeling van elke asielaanvraag moet individueel gebeuren en houdt, zonder vooringenomenheid, rekening met alle elementen."; "Elke asielaanvraag wordt individueel, objectief en niet-arbitrair behandeld."; "Iedere asielaanvraag moet het voorwerp uitmaken van een individueel onderzoek naar het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging."

Het CVGVS heeft bovenstaande plicht geschonden door het dossier van verzoeker niet individueel te behandelen én bovendien met vooringenomenheid.

1. Geen individuele behandeling

Verzoeker heeft een individueel dossier, doch de beoordeling van zijn asielaanvraag gebeurde niet op individuele basis, maar werd gelinkt aan de asielaanvraag van zijn vader.

In principe worden minderjarigen die op het grondgebied zijn aangekomen met hun ouder(s) ingeschreven door de DVZ op de bijlage 25 of 26 van hun ouder(s) en volgen bijgevolg hun procedure.

De DVZ kan echter beslissen om toch een individueel asieldossier te openen voor een minderjarige die vergezeld wordt van zijn ouder(s).

In casu is de asielaanvraag van verzoeker een individueel asieldossier en dus onafhankelijk van het dossier van de vader van verzoeker. Verzoeker heeft eigen gronden waarop zijn asielmotieven gesteund zijn. Verweerster neemt deze echter niet in aanmerking.

Verzoeker werd zelf niet bevraagd omtrent zijn feitelijke afkomst. Doordat verweerster a priori dezelfde conclusie trok als ten aanzien van de vader van verzoeker, heeft verzoeker geen kans gekregen om zijn eigen herkomst te staven, er over te vertellen en er vragen over te beantwoorden.

Door enkel te verwijzen naar het asielrelaas van zijn vader, een procedure waar verzoeker nooit bij betrokken is geweest, heeft verzoeker zijn asielaanvraag niet voldoende kunnen toelichten.

Verzoeker dient minstens even uitgebreid te worden ondervraagd betreffende zijn feitelijke afkomst als het CGVS bij zijn vader heeft gedaan.

De dossiers van verzoeker en de vader van verzoeker werden ten onrechte samengevoegd terwijl verzoeker recht heeft op een individuele behandeling van zijn dossier. De belangen van verzoeker zijn hierdoor effectief geschonden, in het bijzonder zijn rechten van verdediging.

De Raad zal vaststellen dat verweerster hiermee een substantiële vormvereiste heeft geschonden die onmogelijk recht te zetten valt. Bijgevolg dient de betreden beslissing te worden vernietigd.

2. Schending van het beginsel van onpartijdigheid

Uit de houding van de PO, zoals te lezen in het gehoorverslag dd. 10/01/2017, valt zeer duidelijk een vooringenomen houding uit af te leiden.

-U weet toch ook dat aangezien u beweert dat u steeds bij uw vader woonde, ook wil zeggen dat je origine niet geloofwaardig kan worden.

-Uw vader werd driemaal geweigerd, en als u nog steeds bij u verklaringen blijft, wil dat zeggen dat u ook automatisch zal worden geweigerd en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw herkomst.

-Je zei al dat je steeds bij je vader woonde, dus dat wil zeggen dat jij ook gewoon zal worden geweigerd.

-Zoals ik je al zei, aangezien je je blijft vasthouden aan de verklaringen van je vader, die drie keer als ongeloofwaardig werden beschouwd, zit er niets anders op dan dat jij dezelfde beslissing krijgt.

-Ik hoop dat je begrijpt, je bent een slimme jongen, dat je niet zal worden erkend als je blijft vasthouden aan een leugen.

(eigen benadrukking en onderlijning)

Dergelijke uitspraken zijn expliciete uitingen van vooringenomenheid. Verweester gaat ervan uit dat verzoeker 'liegt', zonder enige reden en zonder grondig onderzoek te voeren. Verweester geeft aan dat verzoeker 'automatisch' (dus zonder grondig onderzoek) zal worden geweigerd. Verzoeker heeft geen eerlijke kans gekregen om zijn feitelijke herkomst en asielmotieven toe te lichten aangezien verweester duidelijk vooringenomen was.

De Raad zal vaststellen dat verweester hierbij het beginsel van de rechten van verdediging heeft geschonden. Deze schending van een substantiële vormvereiste kan onmogelijk recht gezet worden. Bijgevolg dient de betreden beslissing te worden vernietigd.

C. Geen grondig interview

De PO heeft tijdens het interview dd. 10/01/2017 nagelaten verzoeker grondig te interviewen en heeft zelfs nagelaten verzoeker alle (verplichte) basisvragen te stellen. Hierdoor heeft verzoeker geen kans gekregen om zijn feitelijke herkomst en asielaanspraak toe te lichten en te onderbouwen.

Bij aanvang van het interview deelde de PO nochtans mee welke vragen hij zou stellen (STUK 3):

"Het gehoor zal op de volgende wijze verlopen: eerst zullen we je identiteitsgegevens overlopen, namelijk wie je bent, waar je woonde, en je familiesamenstelling. Ook zullen we spreken over jouw reisweg naar België. Daarna zullen we het hebben over de gebeurtenissen die tot jouw vertrek uit Afghanistan hebben geleid. Ook ga ik je sommige vragen stellen om te weten in hoeverre jij de situatie kent in Afghanistan."

De PO is daarentegen ofwel zeer snel over de vragen gegaan, ofwel heeft hij de vragen simpelweg niet gesteld. Verzoeker heeft hierdoor niet de mogelijkheid gekregen om zijn aanspraak uitgebreid te brengen en is daardoor serieus in zijn rechten van verdediging geschonden.

Betreffende de feitelijke herkomst van verzoeker, stelde de PO drie korte vragen over de voormalige woonplaats van verzoeker (STUK 3):

-Waar ben je geboren?

Honi Saidan, Logar provincie

-Van wanneer tot wanneer woonde je daar?

Ik vertrok 3 jaar geleden uit Afghanistan.

-Maar van wanneer tot wanneer heb je in Honi Saidan gewoond?

Mijn hele leven, van mijn geboorte tot mijn 13 jaar ongeveer.

Deze drie korte vragen staan in schril contrast met de hoeveelheid vragen die in een standaard diepgaand gehoor worden gesteld en die overigens werden gesteld aan de vader van verzoeker. Hem werden tientallen vragen gesteld, goed voor 4 pagina's lang (gehoorverslag dd. 12/08/14 p.6 t.e.m 10).

Vragen zoals: Kan u mij uw dorp zelf eens beschrijven? Is uw dorp ergens voor bekend, is er iets speciaals aan uw dorp? Tot welk district behoort uw dorp? Wat is het dichtst bij Baraki Barak stad of Pul e Alam stad? Woont u in de dorpskern van Honi Saidan? Hoe ver is het van uw dorp naar de stad Baraki Barak? En naar Pul e Alam stad? Kwam u soms in Baraki Barak en Pul e Alam? Als u van Pul e Alam naar Baraki Barak wilt gaan, komt u dan voorbij Honi Saidan? En die weg van Baraki Barak naar Pul e Alam, is dat een asfaltweg? Is er een rivier in uw dorp? Kunt u mij het landschap eens beschrijven rond uw dorp? Welke dorpen lagen er rond dat van u? Weet u waar Qala Mossa ligt? Was er in uw dorp een dokter?... en nog een stuk of tien dergelijke vragen, werden niet aan verzoeker gesteld, waardoor hij de kans niet heeft gekregen om zijn feitelijke herkomst aannemelijk te maken.

Verzoeker werd geen enkele vraag gesteld waarmee hij over zijn feitelijke herkomst aannemelijk kon maken. Er werden hem amper drie korte vragen gesteld, terwijl de PO de plicht heeft om een grondig doortastend interview te voeren.

Betreffende de vraag naar de redenen die tot het vertrek van verzoeker uit Afghanistan hebben geleid, heeft verzoeker een aantal elementen aangegeven, doch de PO is hier niet verder op in gegaan zodat verzoeker zijn motieven niet verder heeft kunnen beargumenteren.

Betreffende de reisweg van verzoeker naar België werd niets gevraagd. (STUK 3).

Betreffende vragen in hoeverre verzoeker de situatie in Afghanistan kent werd niets gevraagd. (STUK 3) Hierdoor heeft verzoeker een aanzienlijke kans gemist om zijn herkomst uit Afghanistan aannemelijk te maken.

Het interview heeft kortstondig geduurd van 14u00 tot 14u42. Het gehoorverslag telt amper 10 pagina's, waarvan sommige quasi leeg zijn. Dit bevestigt dat de PO geen grondig onderzoek heeft gevoerd.

Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij 'spontaan' meer zou hebben moeten vertellen. Verzoeker is immers minderjarig en was zenuwachtig tijdens het interview. Het is de plicht van de PO om een grondig onderzoek te voeren, en minstens de basisvragen te stellen. De PO heeft nagelaten om verzoeker te ondervragen betreffende zijn reisweg naar België én betreffende in hoeverre verzoeker de situatie in Afghanistan kent. Dit zijn nochtans twee vragen die een verschil hadden kunnen maken. Verzoeker heeft niet de kans gekregen zijn herkomst uit Afghanistan aannemelijk te maken. Zijn kennis over Afghanistan en zijn regio werd niet onderzocht. Evenmin werd iets gevraagd over zijn reisweg en er werd niet dieper in gegaan op zijn asielmotieven. De belangen van verzoeker, meer bepaald zijn rechten van verdediging, werden hierdoor grondig geschaad. De Raad zal vaststellen dat verweerster hiermee een substantiële vormvereiste heeft geschonden die onmogelijk recht te zetten valt. Bijgevolg dient de betreden beslissing te worden vernietigd. Conclusie in uiterst ondergeschikte orde: verweerster heeft een aantal substantiële vormvereisten geschonden, waaronder de motiveringsplicht en het recht op verdediging. De Raad kan niet anders dan het dossier terug te sturen naar verweerster, die een nieuwe beslissing dient te nemen, rekening houdend met de opmerkingen van verzoeker."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een opsporingsverzoek van het Rode Kruis (stuk 2) en zijn gehoorverslag (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij zich integraal beroept op dezelfde asielmotieven als zijn vader, ten aanzien van wie reeds werd geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan diens beweerde afkomst uit de provincie Logar, zodat ook ten aanzien van verzoeker geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit deze provincie, (ii) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde feiten die zich in deze regio zouden hebben afgespeeld, en (iii) de door verzoeker voorgelegde taskara van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kan wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij nooit werd geconfronteerd met de weigeringsbeslissing die in hoofde van zijn vader werden genomen, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) bevestigend antwoordde op de vraag of hij weet dat zijn vader in totaal drie maal werd geweigerd omdat diens herkomst uit Honi Saidan niet geloofwaardig werd bevonden (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de inhoud van de beslissingen die ten aanzien van zijn vader werden genomen.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen of een onvoldoende individueel onderzoek werd gevoerd naar zijn eigen asielmotieven en dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de weigeringsbeslissingen die in hoofde van zijn vader werden genomen, dient er vooreerst op gewezen dat uit een lezing van het gehoorverslag wel degelijk blijkt dat verzoeker, net als zijn vader, voorhoudt tot aan zijn vertrek naar België steeds met zijn familie in Honi Saidan, provincie Logar te hebben

gewoond (gehoorverslag CGVS, p. 4). Er kan dienaangaande dienstig worden verwezen naar 's Raads arrest nummer 138 869 van 19 februari 2015 en nummer 165 924 van 15 april 2016 in hoofde van verzoekers vader, die beide kracht van gewijsde hebben.

In 's Raads arrest nummer 138 869 van 19 februari 2015 wordt gesteld als volgt:

"2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker zijn afkomst, verblijf en problemen in Afghanistan niet aannemelijk maakt.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht gemotiveerd als volgt: "De Raad hecht zoals de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan.

Verzoeker legt immers vage, lacunaire en wel erg weinig doorleefde verklaringen af in verband met zijn herkomst uit het dorp Honi Saidan (district Baraki Barak, provincie Logar). Tijdens beide interviews op het Commissariaat-generaal voor de werd u gevraagd om een vrije beschrijving te geven van uw dorp. Telkens antwoordde u erg kort en oppervlakkig. Tijdens uw eerste interview verklaarde u enkel: "Er zijn geen belangrijke gebouwen in ons dorp, er is enkel een grote moskee. Voor de rest is er wel een weg en vandaar kan je naar Ghazni gaan, maar niet de hoofdweg, de weg naar Ghazni." (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 8). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor opnieuw werd gevraagd om uw dorp te omschrijven stelde u: "Ons dorp bevindt zich ten zuiden van Pul e Alam en ten Oosten van Baraki Barak". Gevraagd om een meer gedetailleerde beschrijving herhaalde u dat het een klein dorp is met dorpshuizen, landbouwgronden en een grote moskee (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 6). Van iemand die naar eigen zeggen meer dan 50 jaar in Honi Saidan zou hebben gewoond mag toch worden verwacht dat hij wanneer hij daar expliciet naar wordt gevraagd meer spontaan, doorleefd en gedetailleerd kan vertellen over dit dorp. Volgens de kaarten waarover het CGVS beschikt ligt Honi Saidan tussen de steden Baraki Barak en Pul-e-Alam, zij het beduidend dichterbij deze laatste (Zie map Landeninformatie). Alle geraadpleegde kaarten situeren het dorp dan ook in het district Pul-e-Alam en niet Baraki Barak. Het is dan ook opmerkelijk dat u zelf verklaarde dat Honi Saidan wel degelijk in het district Baraki Barak zou liggen en dat de afstand tot de stad Baraki Barak bovendien beduidend korter zou zijn dan die tot Pul-e-Alam (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 8). De afstand tussen uw dorp en Pul-e-Alam schatte u op 14-15 km (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 9), terwijl volgens de kaarten waarover het CGVS beschikt blijkt dat Honi Saidan op amper 3 km van het centrum van Pul-e-Alam ligt. De afstand tot Baraki Barak is volgens deze informatie ook beduidend groter dan tot Pul-e-Alam. Tijdens uw gehoor bij het CGVS werd u gevraagd of er zich een rivier in de buurt van uw dorp bevond. U antwoordde ontkennend, maar verklaarde dat er wel een rivier ten zuiden van het dorp ligt (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 8). Wanneer u expliciet werd gevraagd of er ook een rivier ten noorden van het dorp ligt antwoordde u ontkennend (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 7). Uit de luchtfoto's die aan het administratieve dossier werden toegevoegd blijkt echter dat er ook ten noorden van het dorp een waterstroom loopt (Zie map landeninformatie). Ook wanneer u werd gevraagd om aan te geven welke dorpen er tussen Honi Saidan en de stad Baraki Barak liggen gaf u tegenstrijdige en foutieve antwoorden. Tijdens uw eerste gehoor op het CGVS antwoordde u op deze vraag: "Shali, Podocht, geen andere" (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 8). Wanneer u tijdens uw tweede gehoor exact dezelfde vraag werd gesteld antwoordde u: "Sheltan, Nobodjah, Qalai Sar Jan" (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 8). Gevraagd of dit de enige drie dorpen zijn tussen Honi Saidan en Baraki Barak antwoordde u dat er nog veel andere zijn, maar dat u het zich niet herinnert (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 9). Niet enkel gaf u tijdens uw eerste en uw tweede gehoor volstrekt tegenstrijdige antwoorden, geen enkele van uw verklaringen over de dorpen tussen Honi Saidan en Baraki Barak komt bovendien overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt (Zie map landeninformatie). Indien u wel degelijk meer dan 50 jaar in Honi Saidan hebben gewoond mag worden verwacht dat u correct kan antwoorden op dergelijke elementaire vragen over de positie van uw dorp. Wanneer u tijdens uw tweede gehoor werd gevraagd of u weet waar Qala Mossa, een dorp op amper 2 km van Honi Saidan, ligt antwoordde u bovendien ontkennend (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 9). Ook wanneer u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS werd gevraagd om andere dorpen in de directe omgeving van Honi Saidan te noemen antwoordde u: "Shali, Baraki Daw Jan, er zijn nog enkele andere dorpen, maar de namen weet ik niet" (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 9). Niet enkel wordt er op geen enkel van de kaarten waarover het CGVS beschikt melding gemaakt van Shali en Baraki Daw Jan, het is ook volstrekt ongeloofwaardig dat u uw hele leven in Honi Saidan zou hebben gewoond maar toch amper 2 naburige dorpen zou kunnen noemen.

Ook over recente gebeurtenissen in uw dorp en regio legde u lacunaire verklaringen af. Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS werd u gevraagd of er de afgelopen jaren nog veiligheidsincidenten waren

in uw dorp. U antwoordde van niet. Wanneer u vervolgens werd gevraagd of er de afgelopen jaren aanslagen zijn geweest in de buurt van uw dorp antwoordde u: "Nee, dat weet ik niet. Ik ben niet op de hoogte.". Ook wanneer u vervolgens specifiek werd gevraagd of er in de buurt van uw dorp Honi Saidan de afgelopen jaren aanvallen waren tegen mensen van de overheid antwoordde u ontkennend (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 10). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter dat er zich op 9 augustus 2011 een ernstig incident voordeed in de regio van uw dorp. Taliban militanten openden het vuur op de wagen van het districtshoofd van Baraki Barak, twee talibs zouden bij het daaropvolgende vuurgevecht zijn omgekomen. Ook op 26 september 2012 was er een zware aanval in Honi Saidan waarbij twee NAVO-militairen omkwamen ten gevolge van een berm bom en een wagen vol explosieven. Als u daadwerkelijk in Honi Saidan zou hebben gewoond mag toch worden verwacht dat u weet zou hebben van dergelijke ernstige incidenten.

Op basis van uw vage, lacunaire en foutieve verklaringen moet worden besloten dat u er niet in bent geslaagd om aannemelijk te maken recent in Honi Saidan te hebben verbleven, noch van dit dorp afkomstig te zijn. Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS werd u expliciet en herhaaldelijk geconfronteerd met de vaststelling dat u geen zicht geeft op uw reële herkomst en werd u gewezen op het grote belang hierover de waarheid te spreken. U bleef volhouden dat u sinds uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in 2014 in Honi Saidan zou hebben verbleven (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 11). Ook nadat er een pauze werd ingelast tijdens uw gehoor om u de kans te geven om even na te denken en met uw advocaat te overleggen bleef u bij deze verklaring (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 11). Wanneer u er vervolgens opnieuw op werd gewezen dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst en dat u op die manier ook uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakte verklaarde u schoorvoetend dat u de afgelopen vijf jaar enkele maanden per jaar in Peshawar zou hebben gewoond (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 11). Niet enkel kan het feit dat u de afgelopen vijf jaar deels in Pakistan zou hebben gewoond niet verklaren waarom u er niet in slaagt om correct te antwoorden op elementaire vragen in verband met de ligging van uw dorp, u slaagt er ook niet in om dit deeltijds verblijf in Peshawar aannemelijk te maken. Zo stroken uw verklaringen dat jullie omwille van de preciaire veiligheidssituatie de afgelopen jaren deeltijds in Pakistan woonden niet met uw latere verklaringen dat u meestal alleen naar Peshawar ging en uw gezin achterliet in Honi Saidan (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 16). Het is weinig geloofwaardig dat u omwille van de slechte veiligheidssituatie zou vluchten naar een huurhuis in Peshawar, maar dat u dan wel uw vrouw en kinderen –zeker binnen de Afghaanse context- alleen zou achterlaten in Honi Saidan. Wanneer u vervolgens opnieuw werd gewezen op het belang van eerlijke verklaringen over uw herkomst en wanneer u werd duidelijk gemaakt dat het op basis van uw verklaringen evenmin aannemelijk is dat u nog maar vijf jaar uit Honi Saidan weg zou zijn, bleef u volhouden dat u heel uw leven in dit dorp woonde en enkel de afgelopen vijf jaar deels in Peshawar woonde (Gehoor CGVS 12/08/2014, p. 17).

U legde ook geen enkel document neer om uw identiteit, herkomst of asielrelaas te staven. U vertelde dat u uw taskara onderweg naar België verloren bent. U legde echter tegenstrijdige verklaringen af over de precieze omstandigheden waarin dit zou zijn gebeurd. Zo verklaarde u bij de DVZ dat u de taskaras van u en uw zoon in Kiev hebt moeten weggooien van uw smokkelaar (Verklaring DVZ, p. 10). Dit strookt in geen geval met uw verklaringen bij het CGVS waar u stelde uw taskara te hebben weggegooid in een bos in Slovaakse. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd herhaalde u enkel dat u het document in Slovaakse weggooid (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 6). Het loutere herhalen van uw laatste verklaringen heldert de voornoemde tegenstrijdigheid echter niet op. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Baraki Barak gelegen in de provincie Logar.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Honi Saidan heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet."

De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoeker aangeeft dat zijn dorp bescheiden is waardoor er weinig te beschrijven valt, dient te worden opgemerkt dat van iemand die beweert meer dan vijftig jaar in een bepaald dorp te hebben gewoond, redelijkerwijs kan worden verwacht dat bij de vraag naar een gedetailleerde beschrijving van dit dorp doorleefde verklaringen kan afleggen, ook al is dit een klein dorp. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

Voor zover verzoeker wat betreft de foutieve antwoorden die hij gaf op de vraag naar naburige dorpen verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat tegenstrijdigheden die betrekking hebben op niet-relevante aspecten van het asielrelaas onvoldoende zwaarwichtig zijn of onvoldoende determinerend niet in rekening kunnen worden gebracht ter motivering van een weigering, meent de Raad dat verzoekers kennis met betrekking tot naburige dorpen geenszins als irrelevant, onvoldoende zwaarwichtig of onvoldoende determinerend te kwalificeren valt. De nood aan bescherming moet immers getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene om zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land kan invoeren of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Daartoe onderzoekt de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land/regio dat/die hij beweert te zijn ontvlucht.

Waar verzoeker stelt dat de verwerende partij met betrekking tot zijn problemen met de taliban iets onmogelijks vraagt aangezien hij geen bewijs kan voorleggen, doet hij geenszins afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. De commissaris-generaal kon terecht het volgende vaststellen: "Wanneer u werd gevraagd om uw vrees voor vervolging omwille van het feit dat u sjiit bent te duiden verwees u enkel naar de problemen waaraan, omwille van uw ongeloofwaardige herkomst, geen geloof kan worden gehecht (Gehoor CGVS 05/06/2014, p. 7-8). Ook wanneer u later opnieuw werd gevraagd om die religieuze vervolging te duiden bleef u erg vaag en oppervlakkig. Gevraagd hoe die religieuze onderdrukking zich uitte verklaarde u enkel: "Dat heb ik daarnet toch gezegd, beledigingen, sjiiten werden constant beledigd omwille van hun geloof". Dit betreft een louter algemene bewering, wanneer u werd gevraagd om uw persoonlijke ervaringen te illustreren verklaarde u: "Mijn grootste probleem persoonlijk is dat ik de profeet Mohammed heb beledigd, als je zoiets doet is er geen terugweg, dat kan je niet goedmaken" (Gehoor 05/06/2014, p. 11). Hiermee verwijst u opnieuw naar een gebeurtenis die zich afspeelde binnen uw ongeloofwaardig bevonden herkomst. Ook tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verwees u enkel naar deze ongeloofwaardige gebeurtenissen wanneer u werd gevraagd om de door u ingeroepen religieuze vervolging te duiden (Gehoor 12/08/2014, p. 5-6).".

Het is overigens het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is."

In 's Raads arrest nummer 165 924 van 15 april 2016 wordt gesteld als volgt:

"2.4. Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft hij, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande, dient er tevens op gewezen dat verzoeker mits onderhavig verzoekschrift geen middelen meer kan aanwenden tegen de vaststellingen in de beslissing van de Commissaris-generaal en van de Raad in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Afghanistan. Bij arrest nummer 138 869 van 19 februari 2015 bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In het verzoekschrift gaat verzoeker opnieuw in op zijn afgelegde verklaringen tijdens het CGVS-interview van 5 juni 2014 – waarbij verzoeker één keer verkeerd verwijst naar een interview op 16 mei 2014 – en 12 augustus 2014. Verzoekers argumentatie dat de beoordeling van deze verklaringen afgelegd in de eerste asielprocedure alsnog anders moeten worden beoordeeld is niet dienstig.

2.6. Verzoeker ontwikkelt weliswaar nog een beperkt en algemeen betoog omtrent zijn verklaringen afgelegd in het kader van de tweede asielaanvraag, verwijst naar luchtfoto's van zijn voorgehouden regio van herkomst gevoegd bij zijn verzoekschrift en beschrijft – gestaafd door drie mediaberichten gevoegd in de bijlage van het verzoekschrift – de omstandigheden waarin hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen, doch betwist geenszins concreet de deugdelijke vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat hij in de laatste vijf jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan omwille van veiligheidsredenen deeltijds in Peshawar, Pakistan, woonde, terwijl zijn hoofdverblijfplaats nog steeds in Honi Saidan was en zijn gezin daar ook verblijft. Er kan op goede gronden geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering – hij houdt opnieuw vast aan zijn verklaringen van de eerste asielaanvraag – dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek uit Afghanistan in Honi Saidan heeft gewoond en in de laatste jaren voor zijn vertrek slechts af en toe in Peshawar verbleef. In het kader van huidige asielaanvraag dient samen met de Commissaris-generaal bovendien te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn deeltijdse verblijf in Peshawar tegenstrijdig zijn, aangezien hij verklaart dat hij niet meer zeker is of hij al dan niet zijn familie meenam naar Peshawar. In navolging van de Commissaris-generaal kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken. De weigeringsmotieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

De Raad treedt de Commissaris-generaal bij in diens beoordeling dat de bewijswaarde van de voorgelegde taskara's relatief is en dat de voorgelegde envelop enkel bewijst dat hij post heeft gekregen uit Afghanistan, en neemt de weigeringsmotieven over de neergelegde documenten over. De objectieve informatie waarop de Commissaris-generaal steunt aangaande de bewijswaarde van Afghaanse documenten, bevindt zich in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 17, nr. 3). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Bijgevolg zijn ook de luchtfoto's niet dienstig, aangezien aan verzoekers herkomst geen geloof kan worden gehecht. Ook de persartikels zijn niet dienstig, aangezien ze geen betrekking hebben op verzoekers persoonlijke situatie. Deze bij het verzoekschrift gevoegde documenten hebben enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen.

Gelet op de ongelooftwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Een toepassing van het voordeel van de twijfel, zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid, van de vreemdelingenwet, is niet mogelijk."

In zoverre verzoeker meent dat een uitgebreider interview op de zetel van het CGVS hem in de mogelijkheid zou hebben gesteld alsnog zijn voorgehouden herkomst uit Honi Saidan aannemelijk te maken, dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift onder meer een lijst met vragen opsomt die volgens hem dienden te worden gesteld tijdens zijn gehoor (verzoekschrift, p. 8), terwijl hij nalaat in ditzelfde verzoekschrift de antwoorden weer te geven die hij zou hebben gegeven indien deze vragen hem zouden zijn gesteld tijdens zijn gehoor. Gelet op de devolutieve werking van onderhavig beroep, maakt deze omissie dat enkel kan worden besloten dat verzoeker niet verder komt dan het slechts opwerpen van blote beweringen zonder de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te trachten te weerleggen. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker stelt dat hij de onjuistheden in het relaas van zijn vader had kunnen corrigeren indien hij hiermee zou zijn geconfronteerd tijdens zijn gehoor (verzoekschrift, p. 5 onderaan). In de bestreden beslissing wordt er terecht op gewezen dat verzoekers bewering tijdens het gehoor dat zijn vader mentale problemen zou kennen, op geen enkele wijze wordt

aangetoond en dat het dan ook slechts een blote bewering betreft. Daarenboven kan worden opgemerkt dat verzoekers vader, die zijn minderjarige zoon begeleidde, aanwezig was tijdens de hele duur van het gehoor en op het einde hiervan het gehoor geen enkele opmerking maakte (gehoorverslag CGVS, p. 8).

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt om zijn voorgehouden herkomst uit Honi Saidan, district Baraki Barak, provincie Logar aannemelijk te maken. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die zich in deze regio zouden hebben afgespeeld. Aldus is het verweer met betrekking tot de beweerde asielmotieven in onderhavig verzoekschrift niet dienstig.

Verder dient erop gewezen dat uit het loutere feit dat de *protection officer* er tijdens het gehoor op wees dat de asielaanvragen van verzoekers vader werden geweigerd vermits geen geloof kon worden gehecht aan diens beweerde herkomst en dat er in hoofde van verzoeker dan ook evenmin geloof kan worden gehecht aan deze herkomst wanneer hij blijft volhouden dat hij en zijn familie er steeds hebben gewoond, kan geenszins enige vooringenomenheid in hoofde van deze *protection officer* worden afgeleid. Er werd immers enkel gewezen op een vaststaand feit waarvan verzoeker zelf verklaarde op de hoogte te zijn. Bovendien werd verzoeker de kans gegeven alsnog de waarheid te vertellen over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn vertrek naar België, doch verzoeker liet na hierop in te gaan. Op welke wijze verzoekers minderjarigheid en/of zijn zenuwachtigheid tijdens het gehoor een verschoning zou kunnen vormen voor de voorgaande vaststellingen, kan niet worden ingezien en wordt door verzoeker evenmin *in concreto* uiteengezet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Verzoekers vader heeft zijn zoon gedurende de hele procedure begeleid en bijgestaan. Wanneer verzoeker werd gehoord op het CGVS, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, werd hij bijgestaan door zijn vader en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij door de taliban zal worden beschouwd als 'volwassen genoeg' om mee te strijden in de jihad, komt hij niet verder dan een blote bewering. Hiervoor is reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban geen geloof kan worden gehecht. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat hij persoonlijk door de taliban zou worden gerekruteerd om deel te nemen aan de jihad. Ook zijn bewering dat hij door de taliban zal worden bedreigd omdat hij terugkeert uit een "ongelovig land" en dat de taliban dit zal te weten komen omdat burens of kennissen dit aan de taliban zouden 'klikken' teneinde in de gunst van de taliban te komen, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Het betreft dan ook opnieuw niet meer dan een blote bewering. Waar verzoeker aanvoert dat de veiligheidssituatie in heel Afghanistan dermate is er geen veilige provincies meer zijn, verwijst hij slechts naar het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Dit reisadvies is evenwel bestemd voor reislustige Belgen en vormt geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit het bijgevoegde opsporingsverzoek van het Rode Kruis (verzoekschrift, stuk 2) blijkt enkel dat de opsporing van verzoekers moeder werd gevraagd, doch dit houdt geen verband met verzoekers asielrelaas, noch kan het worden beschouwd als een bewijs van verzoekers voorgehouden herkomst. Het gehoorverslag (verzoekschrift, stuk 3) werd in de beoordeling van verzoekers asielaanvraag meegenomen en ondersteunt de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. In onderhavig verzoekschrift, noch in het administratief of rechtsplegingdossier ontwaart de Raad enig element waaruit zou kunnen blijken dat dit onjuist is. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Baraki Barak, provincie Logar, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Door het feit dat verzoeker als asielzoeker geen reëel beeld biedt op zijn verblijfssituatie en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. De asielzoeker kan, met betrekking tot de vraag of hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in geval van terugkeer naar het land van herkomst, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523), *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER